СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 166. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 19-го ЛИПНЯ 1951. No. 166. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 19, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ЗАВЕРТАННЯ НАЗАД ЦІН НА М'ЯСО Й ІНШІ ПРОДУКТИ

Вашингтон, 17 липня Адміністрація Трумана віднесла важливу перемогу в Конгресі у своїм змаганні до завертання назад цін на різнородні продукти. Дотеперішня коаліція республіканців з південними демократами розбилася при поновнім голосуванні над недавньою забороною завертати назад ціни на продукти. Крім того, 50 республіканців прилучилися до правильних демократів і таким чином 217 голосами проти 124 перейшов новий законопроєкт про оборонну продукцію, який, між ін., містить постанови про завертання назад цін. Одначе при наступнім голосуванні над поодинокими постановами прийшло до компромісу. Ціни на волове м'ясо встановлені такі, які були в день 20 травня 1951, а це означає знижку на десять відсотків. За те ціни на інші рільничі продукти не будуть завернені назад, як цього домагалася адміністрація. Голосування над цінами промислових виробів прийде поступово, коли вже знесено заборону на завертання цін. Одначе, 127 голосами проти 27 палата заперечила намагання адміністрації запровадити спеціяльні дозволи для ведення бизнесу, щоб у такий спосіб змусити торговців дотримувати ціни, визначені урядом.

11 Комуністів у Тюрмі

Ню Йорк. — Одинадцять визначних комуністів, які не спромоглися дістати поруку на місце забороненої судом грошевої поруки, складеної Конґресом Громадянських Прав, — пішли в тюрму доки хтось інший не зголоситься з бондом за них. Крім того, в тюрмі опинилися завідувачі фонду, з якого давав поруку згаданий Конґрес, а саме: мільйонер — Фредерік Вандербілдт Філд, Даніел Гаммет і В. Алфеус Гонтон за те, що відмовилися дати вияснення судові, хто ці грош іскладає. Вони подали скаргу на судовий наказ про кару за непослух, одначе не спромоглися досі на поруку з інших фондів ніж з фонду Конґресу Громадянських Прав. — Суддя, який відмовився приймати поруку зі згаданого фонду, заявив, що тут не йдеться про самі гроші, але про поруку, що покарані люди не втечуть і що той, хто складає бонд, має обов'язок дбати, щоб покарані особи не тікали та щоб не думали, що склавши бонд, вони вже можуть звільнити себе від судової влади.

● **Президент Труман звільнив податкового поборця в стейті Массачуссетс, Деніса в Делейні. Причини в Білому Домі не подали. Сказано тільки, що було слідство.**

ВІЙНА НА ЧОТИРИ ФРОНТИ КОШТУВАТИМЕ АМЕРИКУ БІЛІОН ДОЛЯРІВ ДЕННО

Вашингтон, 17 липня. — Пол Гофман Колишній директор Пляну Маршала, а тепер голова Фундації Форда, сказав Конґресові, що Росія підготовила і веде холодну війну на чотири фронти, щоб наразити ЗДА на якнайбільші витрати. Коли прийде до розрахунку, Америка мусить бути готова до справжньої війни на всіх тих Фронтах, а саме: на військовому, політичному, інформаційному і така війна коштуватиме Злученим Державам біліон долярів денно й тому вже тепер треба вжити заходів, щоб до неї не допустити.

Ці зауваження висловив Гофман, складаючи свідчення для підтримки домагання уряду, щоб Конґрес призначив вісім з половиною біліонів на закордонну допомогу, бо заприязнені з Америкою країни дістануть змогу разом із нами запобігти справжній війні і втримати мир. Кожний доляр, виданий тепер на поборювання затій Росії, зменшить загрозу війни і причиниться до зменшення видатків у майбутньому, твердив Гофман. Для контролі таких видатків, як в економічній так і військовій ділянці треба, на думку свідка, створити одну агенцію. Кооперація Економічної Адміністрації повинна бути такою агенцією, сказав Гофман.

Після Гофмана заслухали як свідка колишнього асистента секретаря стейту Нілсона Рокефелера, який виразно став проти вище зазначеного пляну.

ПІВНІЧНО-КОРЕЙСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ наближається до будинку в Каесонґ, де відбуваються кожного дня наради в справі корейського перемиря з аліянтською делеґацією, яку очолює адмірал Чарлз Джой. На переді північно-корейської делеґації, яку бачимо на картині, є генерал Нам Іль, голова делеґації.

ЩЕ НЕМА ЗГОДИ ЩОДО ПРОГРАМИ НАРАД В СПРАВІ ПЕРЕМИР'Я

Токіо. — З офіціяльного комунікату Аліянтів про хід нарад у справі перемир'я в Кореї можна дізнатись тільки про те, що відбулася п'ята з ряду сесія та що вона, як і попередня, мала деякий успіх. Воєнні кореспонденти малощо більше передають, бо їх до салі нарад не допускають. Наради ще й досі таємні. Кореспонденти можуть свобідно ходити по місті, але свобода інформацій ще не сягає так далеко, щоб могли збагнути над чим властиво радять делеґації Об'єднаних Націй та Північно-корейська. Загально говориться, що ще далі радять над програмою. Про причини проволоки нарад можна хіба довідатись з ворожих радіопередач, з Пейпінґу та Пйонґянґу. З цього, що вони переповідають виходило б, що ген. Ріджвей є рішучо проти цього, щоб в програму включати якісь політичні проблеми. Знов Північно-корейська делеґація настає, щоб обговорювати 38 паралелю і відтягнення усіх чужинецьких військ з Кореї. Це було по всякій правдоподібности тою „новою справою", яку видвигнула корейська делеґація в часі п'ятого дня нарад. Аліянтські кореспонденти набрали переконання, що властивий голос мають на нарадах китайські „дорадники". Також ходять слухи, що це Москва натискає на китайців, бо в деяких справах нема між ними повної згоди. Виглядає, що Кремль настає, щоб дійшло до перемир'я якнайскорше. Загальне переконання серед кореспондентів, як аліянтських, так і комуністичних таке, що наради затягаються. Це ж минуло 20 днів, від часу, як ген. Ріджвей питав ворога в справі перемир'я, покликуючись на пропозицію Якова Маліка, совєтського делеґата до Об'єднаних Націй. Мабуть перешкодою, яка продовжує наради, має бути також і те, що ген. Ріджвей домагається, що заки буде підписане перемир'я, має бути перервана цілковито в цілій Кореї воєнна акція.

ПОВІНЬ ЗАГРОЖУЄ МІСТОВІ СЕЙНТ ЛУЇС

Канзас Сіті. — Найвищий рівень води в ріках Канзас і Мизурі дійшов уже з околиці міста Канзас Сіті до ріки Міссісіппі. В наслідок того рівень води в головній ріці підвищився до 40 стіп, що стало загрозою для столиці стейту Мизурі, міста Сейнт Луїс. Повені в цьому місті чекають на п'ятницю. Дотеперішня шкода від повені у стейтах Канзас, Мизури й Оклагома становить біліон долярів. Президент Труман, який оглядав повінь з літака, заявив, що такого він ще в житті не бачив. Його родинна місцевість розташована за десять миль на схід від міста Канзас Сіті; туди поїхала його дочка Марґарет, що прибула з батьком до Канзас Сіті. Президент заявив, що він зробить усе, що в його силі, щоб уряд допоміг потерпілим відбудувати їхнє життя. Департамент рільництва у Вашингтоні заявив, що потерпілий від повені район може рахувати на урядові позички, призначені для них, що терплять в наслідок елементарного нещастя.

ТОВБИН РАДИТЬ БЮРОВИМ РОБІТНИКАМ ОРГАНІЗУВАТИСЯ В ЮНІЇ

Вашинґтон. — Секретар праці Морис Товбин звернувся до 13,000,000 білоковнірцевих робітників країни, щоб вони об'єдналися в юнії для виборення собі кращої платні, бо теперішня їхня заробітна плата менша на $15 тижнево від плати промислових робітників, зорганізованих в юніях. Товбин каже, що білоручки з погордою дивляться на організації промислових робітників.

АЛІЯНТИ В КОРЕЇ ВВЕСЬ ЧАС НА ОСТОРОЗІ

Каесонґ. — Привітливість, яка запанувала між аліянтськими та комуністичними делеґатами на конференції в справі перемир'я цілком не означає, щоб аліянти не виключали якогось нового комуністичного підступу чи зради. Американський кореспондент, Джім Дж. Локас стверджує, що несподіваний новий комуністичний напад застав би аліянтські війська на поготівлі. Розбудова північно-корейської повітряної фльоти, особливо останніми тижнями, вказувала б, що в комуністів не заміренння на думці. Підозріло виглядає також і сильно збільшений ворожий рух вантажними автами, які є постійно бомбардовані американськими літунами. Теж завважено, що з Манджурії переїздить впродовж 24 годин біля 5,000 грузовиків на територію Північної Кореї. Назагал боєва акція в Кореї обмежується з боку збройних сил Об'єднаних Націй головно до бомбардувань, які розтягаються на цілу Корею, при чому виявляють живу акцію суперфортеці B-29.

ЩОРАЗ СИЛЬНІШИЙ НАТИСК НА ЮГОСЛАВІЮ

Лейк Соксес. — Югославія повідомила Об'єднані Держави, що вона не може призначити значнішої військової сили для міжнародної, колективної сили безпеки, яку творять О. Н., бо на неї натискають ворожі сили, себто її сусіди та Совєти. Створення такої міжнародної сили безпеки було запропоноване Злученими Державами. Югославське письмо було відповіддю на циркуляр, висланий усім членам Об'єднаних Націй, в якому запитується кожного члена, чим він міг би причинитись до колективної забезпеки. Югославія повідомляє, що ще ніколи не було такого сильного ворожого натиску на неї з боку сусідів та Совєтів, як тепер. Ворожі військові сили постійно збільшаються і є щораз більше прикордонних провокацій. Все це, як стверджує нота, вимагає великих зусиль з боку Югославії, як людських, так і матеріяльних. Нота кінчиться тим, що вже сам югославський опір ворожій аґресії є поважним причинком до втримування миру в світі. Югославську відповідь студіює Комісія Колективних Засобів Об'єднаних Держав, яка займається справою міжнародної колективної забезпеки.

ВОРОЖА СИЛА АҐРЕСИВНА, – ЗВІТУЄ Ген. РІДЖВЕЙ ДО ОН.

Лейк Соксес. — Ген. Меттью Б. Ріджвей, головний командир військ Об'єднаних Націй у Кореї, предложив Об'єднаним Націям черговий звіт про події в Кореї, який обіймає час від 1-15 червня. Ріджвей стверджує, що боєва сила ворога змаліла наслідком великих втрат, але це не означає, що зменшилась його аґресивність. Навпаки, його активність вказує, що він надіється загарбати цілу Корею. Покищо він не має потрібної на це збройної сили. Нової офензиви з такою метою він наразі почати не може. Давніше міг він у таких випадках доповнювати свої сили протягом трьох тижнів, щоб починати нові наступи. Сьогодні він потребував би багато більше часу, бо поніс більші жертви, як бувало в минулому. Генерал переконаний, що не було б теперішньої мирової пропозиції совєтського делеґата Маліка, якби не було на весні сильної поразки ворога. Ріджвей твердить, що ворожі втрати до часу мирових пропозицій виносили тільки за кілька тижнів до 100,000 вбитих і ранених та 12,000 полонених. Генерал переконаний, що ворожі сили, які остали по цій поразці, вже не були спосібні на ніякі воєнні операції більшого розміру.

РІ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МІСЦЯ ЧЕРВОНИМ В АСАМБЛЕЇ

Пусан. — Президент Південної Корейської Республіки, Синґман Рі, уже кількома наворотами протестував проти такого перемир'я в Кореї, яке признає поділ країни на Північну і Південну і 38 паралелею як кордоним. А якраз заноситься на таке, що так буде. Він є за одну, об'днану корейську республіку і тим своїм домаганням завдає Об'дnаним Націям чимало клопоту, бо вони також за об'єднання, але наразі цеї справи так гостро не ставлять. Тепер Рі заявив північнокорейським комуністам, що в Корейській Національній Асамблеї є затримані місця для представників Північної Кореї й тільки треба б перевести легальні вибори і тих представників вибрати. Таке заявив Рі з нагоди 3-літньої річниці Конституції Південної Кореї, яка визнає тільки одну Корею.

СЕНАТОРИ ЗА ВІДПЛАТУ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

Вашинґтон. — Два сенатори зажадали від Конґресу відплати Чехословаччині за ув'язнення американського журналіста Вилйема Овтиса, кореспондента пресової Аґенції Ассошіейтед Пресс. Сен. А. С. Монруні подав резолюцію з домаганням порвати економічні а після того й політичні зв'язки з Чехословаччиною, якщо вона не випустить Овтиса з тюрми протягом трьох місяців. Сен. Герберт О,Коннор подав резолюцію з домаганням до департаменту стейту негайно припинити торговельні трансакції з Чехословаччиною, вдатися до Об'єднаних Націй з проханням перевести слідство над засудом Овтиса та прогнати всіх закордонних комуністичних журналістів. Сен. Джан Н. Брікер звернув увагу на договір О.Н. в справі прав людини і висловив догану пані Елеонорі Рузвелт за цей „ганебний документ", на який вона згодилася в комісії О.Н.

ПЕРЕМОГА ПРЕСИ СТАЛА ПЕРЕМОГОЮ ОН

Токіо. — Перший удар і то болючий, якаго зазнала комуністична делеґація в справі перемир'я, походив від преси. Це воєнні кореспонденти Об'єднаних Націй підняли бунт проти зарядження Північно-корейської делеґації, яке не допускало їх до Каесонґ. Вони зробили з цього важливий арґумент, вважаючи поступок комуністів диктатом та ще зверненим не тільки проти свободи інформацій, але з метою понизити Об'єднані Нації та їхню армію, як таку, що ніби програла війну. Справу цю взяв у свої руки ген. Ріджвей як принципову, себто як таку, від якої не думає відступити навіть і тоді, коли б через неї мали розбитися переговори. Таким чином прийшло до невтралізації Каесонґу, усунення комуністичних озброєних вояків, а теж і допущення 20 аліянтських кореспондентів до Каесонґ, де їм передше заборонено перебувати. Тим усунено також і цю небезпеку, що одинокі пресові вісті, які був би світ діставав про корейську конференцію, були б ті, що їх пускали б у світ комуністичні кореспонденти.

● **Вину за повінь у Канзас приписує хемікові сенатор Франсіс Кейс із Савт Дакоти.** Він твердить, що хемік викликував штучний дощ і спричинив нещастя.

СЛАБА НАДІЯ НА УСПІХ МІСІЇ ГАРРИМАНА ДО ІРАНУ

Тегеран. — Аверел Гарриман вправді не тратить надії і вірить, що ще договориться з іранським урядом в справі нафтового спору між Іраном і Англо - Іранською Нафтовою Компанією, але це все, що можна сказати про дотеперішні його розмови з прем'єром Могамедом Моссадехом та іранським міністром закордонних справ Баґером Каземі. Гарриман заявив кореспондентам, що прем'єр далі займає своє давнє становище, себто, що волів би, щоб іранська нафта поплила до моря, ніж, мала б залишитись надалі Англо-Іранська Нафтова Компанія. Представники іранської преси, що мали розмову з Гарриманом, заявили, що так само думає й ввесь іранський нарід. Гарриман представив іранському урядові та іранським нафтовим знавцям, чи вони здають собі справу з наслідків їхнього становища, себто, що Іран може цілковито втратити значення нафтового центру на світовім ринку. Та й це не зробило на нікого помітного враження. Як уряд, так і населення є за націоналізацію нафтової промисловости. Зміна щодо цього майже неможлива.

КОРЕЯ ЗА СВОЇ ІНТЕРЕСИ У ВІДНОШЕННІ ДО ЯПОНІЇ

Вашинґтонський уряд уже дістав від уряду Південної Корейської Республіки меморандум у справі запроєктованого Злученими Державами мирного договору з Японією. Отже Корея домагається в першу чергу участі в мирових переговорах, які відбудуться у вересні в Сан Франсиско. Вона стоїть при тому, що остров Цушіма, що положений між Японією і Кореєю, повинен бути злучений з Кореєю, що матиме особливе значення вже з цього боку, що Японія має відступити Совєтам Курильські острови та половину південної частини Сахаліну. Корея хоче теж бути включеною в оборонну систему Пацифіку в такий самий спосіб, як Японія, або, іншими словами, вона хотіла б американської ґарантії її незалежности. Вашинґтон схильний дати Кореї в Сан Франсиско місце „обсерватора", але не представника нації, яка підписує мировий договір. Не годиться теж вашинґтонський уряд і на те, щоб відступити Кореї остров Цушіму, хоч він віддалений від берегів Кореї всього на 50 миль. Цушіму вважають у Вашинґтоні „історично японською власністю". Зате Вашинґтон погоджується з різними поменшими домаганнями Кореї відносно Японії, як у справі риболовлі на морі, забезпечення прав корейців в Японії й т.п.

НОВІ КОМЕРЦІЙНІ ЛІТАКИ МОЖНА ПЕРЕМІНИТИ НА ВОЄННІ

Ню Йорк. — Літунське підприємство „Істерн Ер Лайнс" замовило 90 нових літаків коштом сто мільйонів долярів. Літаки мають бути готові впродовж двох років, одначе їхні мотори мають бути побудовані так, щоб їх можна перемінити на турболітаки, які можуть летіти зі швидкістю 1,106 повітряних миль замість теперішньої швидкости 300 миль на годину. Колишній капітан військової авіяції, а тепер президент Істерн Ер Лайнс, Едді Рікенбакер, заявив, що 60 новозамовлених літаків — це пасажирські літаки на 88 осіб кожний, а решта літаків — на 40 осіб. Всі літаки будуть по чотири мотори марки Супер-Констелейшен; побудує їх підприємство Лакгід Еркрафт Корпорейшен у Каліфорнії. Деякі літаки будуть готові вже в вересні 1951 р. бо модель для них була готова два роки тому. Супер - Констелейшен будуть мати 114 стіп довжини, крила 123 стіп. Їх вага становитиме 65 тон.

ІНДІЙСЬКО - ПАКІСТАНСЬКІ СУПЕРЕЧКИ ЗАГОСТРЮЮТЬСЯ

Карачі, Пакістан. — Концентрація 90% армії Індії на кордонах Пакістану, що про неї недавно повідомив голова уряду Пакістану Ліакват Алі Хан, викликала по всій країні хвилю обурення. В пакістанських політичних колах називають „дитячою" заяву голови уряду Індії — Неру про те, що рухи індійських військ робляться виключно для безпеки власних кордонів Індії. Ті ж кола заявляють спостерігачам ОН, що Пакістан не зосереджує своїх військ на кордонах у Західному Пенджабі. Спостерігачі не розуміють і не бачать підстав для заяви Неру про англійських військових дорадників, офіцерів і колишніх офіцерів у Пакістані, які, за висловом Неру, вібито спричиняються до ще більшого теперішнього напруження. Командувач військ Пакістану ген. Аюб Хан прибув у Карачі для „важливих дискусій".

САМІ КИТАЙЦІ СМІЮТЬСЯ З „ДОБРОВОЛЬЦІВ"

Каесонґ. — Джеймс Робинсон, кореспондент „Юнайтед Прес", описує першу зустріч воєнних кореспондентів Об'єднаних Націй з китайськими. В розмові з ними можна було відчути, що вони переконані, що перемир'я наступить та що вони скоро повернуть до Пейпінґу. Годі було завважити якесь щире відношення китайців до північних корейців. У всякому разі воно було холодне. Робинсон, що знає дещо по китайськи, запитав одного з китайських журналістів, що говорить по англійськи, коли він прибув на фронт. Він відповів, що ще в листопаді як доброволець. Як він то сказав, Робинсон щераз запитав зі здивуванням, чи дійсно „як доброволець". Тоді всі китайці почали реготатись, як тільки їм перевели цей запит на китайську мову, потакуючи головами.

В АМЕРИЦІ

● **90,000 хронічних наркотиків у** самому місті Ню Йорк нараховує спеціяльна комісія, призначена вищим міським урядом. Звіт із дослідів комісії обіймає 53 сторінки.

● **Ще одна „департаментова крамниця"** з'явиться в торговельному центрі Ню Йорку при 34 вулиці. Це буде крамниця Вулворта, яку побудують між крамницями Мейсі й Ґімбел коштом $5,000,000.

● **Кампанія Волі проти комунізму коштуватиме $3,500,000.** Такі фонди зобов'язалися зібрати делеґати на протикомуністичній конвенції в Шікаґо. Минулого року Кампанія Волі дала $1,317,000 на закуп радієвої станції Вільної Европи, спорудженої в Мюнхені, у Німеччині.

● **Не вільно перековувати цента** на інші гроші, щоб їх вживати до різних автоматів. Закон у цій справі вже підписав президент Труман. Досі суди не могли, карати людей за переміну монети, тільки за самий обман.

В СВІТІ

● **Ні одного вбитого вояка ЗДА** пратягом 24-х годин на фронті в Кореї. Це перший такий день за 53 тижні корейської війни, що обійшовся без забитих вояків ЗДА.

● **Помер у совєтській в'язниці** д-р Юліу Маніу, селянський лідер Румунії. Шведський часопис „Тідінґен" повідомляє, що Маніу помер у в'язниці в Ґалаті (Румунія).

● **Всемогутній долар** спричиняє братанню корейських комуністів з американськими кореспондентами в Каесонґ. Діставши змогу продати щось американцям за доляр, корейські комуністи почали торгівлю, забувши про строгу заборону їхнього начальства сходитися з американцями.

● **Менше як 150,000 біженців,** із зареєстрованого за чотири роки в ІРО загального числа їх 1,570,000 душ, лишились на списку тих осіб, що потребують ще активної допомоги і влаштування. 703 біженці щоденно протягом чотирьох років переселювало ІРО з загроженої зони в місця нового поселення — з гордістю заявляє головна квартира ІРО.

● **Японія потребує контролі народжень** і виховавчої роботи в цьому напрямі, бо вже тепер її населення досягло 2,482 особи на одну квадратову милю. Без контролі народжень Японія не забезпечить мирного майбутнього і здоров'я народу. — заявив лідер японського руху за контролю народжень Шідзу Като.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exxcept Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сиri і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

КВІТУЧА УКРАЇНА

Це назва нового совєтського фільму, розхвалювана в Америці комуністами з українськими прізвищами. Бувало, на таку пропаґанду давало себе ловити багато людей в Америці. Сумніваємося, чи ще й тепер знайдуться такі українці, очевидно крім комуністів, що дали б себе обдурити цею огидною аґітацією, але тому, що відомі нам інші спроби такої баламути, беремося і за цю тему.

„Розцвітають сади Наддністрянщини", „Збирають високий врожай", „Наука і культура в Львівській області", „Велике поліпшення в мережі курортів України" — читаємо в одному числі большевицьких УЩВістей, а з другого боку подібні до цього брехні про „Квітучу Україну". Але — як згадано — УЩВісті не єдині в Америці, що дбають про таку пропаґанду серед української спільноти і українською мовою!

Пригадуємо собі, що ми вже давніше чули про „Квітучу Україну" і то навіть за такого часу, коли американським українцям треба було влаштовувати масові протестаційні віча й походи, щоб звернути увагу американського уряду й американської публичної опінії на голод в Україні. Саме тоді широко розписувались большевицькі газети про „Квітучу Україну". Мабуть і саму цю назву придумали тоді московські окупанти та їхні прислужники якраз на те, щоби прикривати найбільший злочин Москви відносно України. Поширилась ця крилата фраза за Постишева в 1933 році, а наслідки її: смерть мільйонів українських селян від голоду, кінець українізації, самогубство Скрипника і Хвильового та винищування української інтеліґенції. Дуже можливо, що й тепер заноситься на щось подібне. Догана, яку зробила Москва Сосюрі за вірш „Любіть Україну", багатомовна. В таких випадках це тільки заповідь того, що щойно має прийти, себто заповідь нової чистки, нових арештувань і нових запроторень.

Але вертаймо до фільму „Квітуча Україна", як його описує Олександер Яшин. В цьому „документальному" фільмі й карпатські гори, і степи, і незвичайна блакить неба, і промислові ґіґанти України. Авторові пригадується, як він з польськими селянами їздив по містах і селах „Радянської України" та як вони в Києві „схвильовані і щасливі, зупинившись на високому парковому березі Дніпра, глянули в сонячну далечінь і заспівали: Широка страна моя родная..."

Отже польські селяни співають по-російськи „з глибин захоплених сердець" — в самому серці „Квітучої України" — про „страну родную" — Росію.

На самому фільмі представлено височезний монумент Леніна в Києві на п'єдесталі якого „висічені слова великого вождя народів": При єдиній дії пролетарів великоросійських і українських вільна Україна можлива, без такої єдности про неї не може бути й мови." Це теж „Квітуча Україна", яку захвалюють наші власні недолюдки.

Що в Україні вишні цвітуть, соловейки співають, та що там чудова блакить неба й соковита зелень землі, то хіба це заслуга Леніна чи Сталіна. Краси природи України, що так дуже вражає душу кожнього, хто тільки бував у ній, не годні знищити навіть московсько-большевицькі диктатори. — Зате нарід в Україні вони нищать, духово й фізично, видираючи з його душі те, що йому найдорожче. Тому не „Квітуча Україна", а „Поневолена Україна", яка в огні й боротьбі з Москвою за своє щастя і за свою волю.

В тіні атомової зброї

Чому Совєти нагло виявили охоту замиритися в Кореї? Невже ж вони починали там війну на те, щоби втратити около мільйон людей і закінчити її там, де зачали? Чому Москва не починає сподіваного нападу на інші країни, на Югославію, Грецію, Німеччину, хоча до цього нападу переведено таку грунтовну підготовку? На такі і подібні „чому" в західних дипломатичних колах мається одне виснення: Кремль, з усіми своїми праґненнями війни та підготовкою до неї, боїться аліянтської могутности, яка — хоча про це явно не говориться — стоїть в могутній тіні американської атомової зброї та її невпинного розвитку і розбудови.

Як мається сьогодні справа атомової зброї? Публічні інформації на цю тему є дуже скупі. Але з відомого можна б в телеграфічному стилю накреслити приблизно такий образ: Злучені Держави почали і здійснюють велетенську програму розбудови і поширення атомової зброї. В першій половині цього року переведено цілий ряд найбільш успішних нових проб тої зброї на пробних теренах в Злучених Державах і на Пацифіку. З коротких повідомлень можна б вносити, що проби відносилися не тільки до цілком нової атомової зброї, включно з артилерійськими гранатами і керованими зі землі ракетами, але й до можливостей конструкції водневої бомби, продукція якої, можливо, вже якнебудь наладнується, коштом біліонів долярів. Загальна атомова продукція Злучених Держав з кожним днем швидкими темпами побільшується.

Як в подробицях можуть виглядати ці короткі висновки зі загальних повідомлень, важко було б собі уявити. Відомо тільки, що, наприклад, плянована початково одна фабрика для продукції матеріялу на виріб водневої бомби мала б коштувати 900 мільйонів долярів. Стільки приблизно виносили кошта всіх фабрик і устаткувань для виробу атомової бомби під час останньої війни. Інша фабрика, плянована в Кентоки коштом 500 мільйонів долярів, мала б виробляти тільки атомові „запальники" для водневих супер-бомб. Плянується або вже будується ще цілий ряд інших фабрик і заводів, всі загальним коштом понад два біліони долярів. Більшість нових будов призначена на розбудову, поширення і вдосконалення тої справді молодої, але найбільш могутньої атомової індустрії.

Незвичайно важливу ролю грає розвиток нової атомової зброї. Зі звітів Комісії Атомової Енерґії для Конґресу та з авторизованих заяв атомових спеціялістів, виходить недвозначно, що Злучені Держави є на шляху до завершення продукції водневої супербомби. Проф. Едвард Теллер, один з найвидатніших вчених у водневій ділянці, заявив, що американська „атомова бомба сьогодні абсолютна". Щонайменше одна з останніх атомових експльозій на Пацифіку „причинилася до розвитку термо-ядрових дослідів", іншими словами, до розвитку водневої бомби. Якщоб не було певности, що водневу бомбу можна випродукувати, Америка навряд чи видавала б приблизно один біліон долярів на будову відповідних фабричних устаткувань.

Ґордон Дін, голова Комісії Атомової Енерґії, в своєму звіті згадує теж, що в „стадії розвитку" є атомові гарматні гранати та керовані на віддаль ракети. В цьому напрямку мали бути вже переведені конкретно досвіди під час останніх експльозій на Пацифіку. З тих самих джерел відомо, що під час останніх проб роблено досвіди і з атомовою супербомбою, багато разів сильнішою від всіх дотеперішніх. По всяких правдоподібностях, така бомба вже випробована. Тип бомби, яку використано під кінець війни з Японією і таємницю якої знають Совєти, належить в Америці вже до „перестарілої".

В своєму звіті Дін згадав про ще одну незвичайно важливу можливість.. Він твердить, що „ми вже тепер зосереджуємо увагу на розвитку атомових моторів для вжитку підводних суден і літаків", додаючи, що атомовий мотор для підводних лодок багато дальше заавансований, але й висловлючи при цьому „певність, що ми матимемо оба мотори". Прототипи таких моторів вже будують з доручення Атомової Комісії великі електричні фірми Вестінґгавз та Дженерал Електрик.

За цим розвитком криється могутня американська сила та величезний американський потенціял, що їх навряд чи в своїм житті потрапить ще зібрати Сталін, хочби жив і сто років. Для прикладу вистачить згадати, що в здійснюванні американської атомової програми працює щонайменше 90,000 робітників, в тому більшість висококваліфікованих спеціялістів. Ця кількість з кожним днем збільшується. Кремль не має можности зібрати такої кількости фахівців, навіть якби його енкаведе виловило всіх німецьких інженерів і техніків. Ще в гіршому відношенні є совєтські індустріяльні можливості продукції складних і прецизних інструментів, не кажучи вже про сирівці та їх розвиток і саме знання таємниць такого розвитку. На ділі, сама тільки американська атомова індустрія, після закінчення теперішнього пляну розвитку, що поступає найшвидшими темпами, буде більша ніж вся совєтська індустрія на Сибірі, з мільйонами затруднених там каторжників.

Як до цього дати інший американський потенціял, американські бази та технічні можливості стратеґічного бомбардування цілого совєтського простору, тоді й остання совєтська „миролюбність" в Кореї та аґресивна здержливість в інших частинах світу виступить в дещо іншому світлі. Одне є певне: якщоб Совєтський Союз мав половину тої переваги, яку має Америка над ним, то навряд чи він говорив би з Америкою так, як Америка говорить з ним. Теперішній „мир" є справді в тіні неперевершеної американської переваги в атомовій зброї.

СОЮЗ З ДИЯВОЛОМ

(Російська православна церква і комунізм)

В своєму геніяльному романі „Брати Карамазови" Федір Достоєвський подає „Леґенду про Великого Інквізитора", який звелів замучити Христа, що прийшов знов на землю, щоб помогти „трудящим і пригнобленим". Великий Інквізитор трактує Ісуса, як революціонера, який хоче принести людям свободу. Ця свобода, на думку Інквізитора, людям непотрібна, їм треба авторитету і безумовного послуху. Достоєвський у своїм романі хотів показати небезпеку для Християнської Церкви, коли вона піде на принади світської влади і стане під опіку держави. Церква, на думку Достоєвського, має бути незалежна від держави, бо тільки цим способом людина може охоронити свою душевну свободу.

Після упадку царського режиму в Росії православна церква відділилася від держави. Це був великий поступ. Також в Україні відродилося церковне життя на нових основах: Українська Автокефальна Церква під проводом таких людей як митрополит В. Липківський і В. Чехівський зробила цілий переворот у релігійному житті українського народу. Ні гонення ні всякі муки не могли зломити сили віри в людях. „Опіюм народу", як називають комуністи релігію, не можна було викоренити в суспільстві.

За II світової війни комуністична влада мусіла взятися до всіх можливих засобів, щоб піднести бойову мораль у війську і патріотизм у народніх масах. Тому дозволено поширювати також „опіюм народу" (релігію) в масах. Для православної церкви та для інших культів зроблено уступки, їх леґалізовано і навіть взято під державну опіку. За це мусіли представники різних релігій визнати „законність" і навіть „богоданність" комуністичної диктатури і виконувати політичні послуги для режиму Сталіна.

Побачивши вигоди для комуністичної диктатури від такої спілки з контрольованими державою релігійними організаціями, Сталін і після війни не зліквідував нового курсу своєї політики супроти релігійних культів. Правда, після війни комуністична партія відновила свою пропаґанду проти релігій, але одночасно комуністичний уряд дає гроші на видання церковних книг і часописів, дозволяє духовним особам мати великі приміщення і автомобілі, піддержує школи для підготовки священиків і т. д. Недавно — 23 червня 1951 р. — московська телеґрафічна аґенція ТАСС подала вістку, що появилися друком у Москві 2 томи проповідей, промов і статтей митрополита московського Николая.

Ця двоїста політика комуністичного уряду має свої причини. Сталінові вигідно мати церковне життя під своїм впливом. Адже ж, коли церква вчить, що Сталінова влада „від Бога" і що цій владі треба коритися, то якої ліпшої пропаґанди ще треба московському диктаторові? У закордонній політиці поміч православної церкви для Сталіна ще цінніша: через православне духовенство може Сталін впливати на православні церкви в Сирії, в Палестині, в Царгороді, в Єгипті і т. д. Сталін зручно направляє пропаґанду православної церкви проти католицької церкви і може впливати також на частину православних еміґрантів, противників комуністичної диктатури.

Явне переслідування церкви в СССР зробило б ворогами совєтського режиму ту частину населення, що ставиться до цієї влади пасивно-байдуже. Москва робить у цьому деякі винятки: приміром, не дозволено Українській Автокефальної Православної Церкви, забороненої від р. 1929. Греко-Католицька Церква в Західній Україні лишається надалі „контрреволюційною".

Окрім політичних вигод від ліберального трактування православної церкви, Москва має також інтереси фінансові. Церковна гієрархія дістає значні суми, як пожертви від віруючих. Підчас церковних служб гроші збирають у великі коші, так охоче жертвують учасники Богослужень на церкву. На ці доходи комуністична держава накладає свою руку, робить із них податкову політику.

Але це дрібниця. Головне для комуністичного режиму — мати церковне життя під своїм наглядом і навіть під своїм керуванням. Що з того вийде, тяжко наперед сказати. В кожнім разі, церква мученицька, що була в катакомбах, була духом міцніша. Москва, потураючи льояльному до режиму духовенству, підкопує тим самим моральний вплив церкви на населення. Тому цей союз з Дияволом небезпечний.

Д. М.

Сміліше беріться до науки

„Свідомість незадоволеної совєтської молоді виглядає як вакуум для американських дослідників... Втікацька молодь має дуже мало що сказати... — Думки не мають змісту... Ця молодь як помпа з піднятим смоком — вона може тільки вдихати, не видихати..." — Так передав репортер Ню Йорк Таймс-у, місяців зо два тому із слів одного американського дослідника підсовєтських людей на еміґрації.

В цих словах є доля правди, хоч у цілому образ підсовєтської молоді та її ситуації схоплений невдало. Правдиве в тих твердженнях те, що підсовєтська молодь не може ще як слід усвідомити саму себе, а отже і свого відношення до навколишнього світу. Якби американський дослідник міг заглянути в біографію, в причини того явища, він насамперед здивувався б як сам мало знає і мало може сказати про суть розглядуваних ним речей. Де причина постання і розросту такої системи як СССР? Чи лежать вони тільки на Сході Европи чи також і по інших частинах світу? Куди йде розвиток світу? На ці питання взагалі ще нема відповіді, а для підсовєтської молоді тим більше. В неї було відібране право думати про це. Тепер, як ніхто у світі, вона може і мусить порівняти системи та дати їм свою оцінку. Всі питання, які їй ставлять анкети, неминуче зводяться саме до цього основного, без відповіді на яке неможливі ніякі інші, другорядні. Інакше її взагалі не запитували б.

Після неймовірно високого тиску атмосфери совєтського режиму ця молодь потрапила в тиск атмосфери режиму для совєтських полонених, остарбайтерів, примусово репатрійованих, оптом забракованих для в'їзду до Америки, оптом охрещених як комуністів, чи заражених якоюсь мірою ним. Вони ще й тепер мусять мовчати, зокрема про своє здебільша комсомольське минуле, для елементарної безпеки їхньої тут і їхніх рідних „там". Чи це не підстави для недовір'я, замкнености, мовчазности? Як можна розгорнутись, не маючи права включити в свій образ власне минуле?

Але помиляється той, хто думає, що це тільки порожнеча, вакуум. Навпаки: скоріше маємо тут брак внутрішнього простору і свободи. Людина стиснена. Також брак повітря для вдихання: ця молодь не має солідної лектури в зрозумілій мові, бо чужі вона ще тільки вивчає. Вона не має нормальної звичайної освіти, яку їй перервала війна і якої не дали їй ДіПі-табори, а тепер — доконечність іти на фізичну працю. З цією молоддю старші, як правило, не працюють і не мають зв'язку, бо мандри і новопоселення не сприяють тому.

А проте сама ж американська преса подає чимало більших і менших повідомлень про яскраві здібності і успіхи окремих підсовєтських молодих людей в американських середніх і вищих школах та в американському житті взагалі. Не маємо змоги навести тут бодай видатніші із тих прикладів. Опанування мови, здобуття місця в університетах, справність на роботі, опанування професії, здібність орієнтації у своєму минулому та в американському суспільстві, моральні якості, — це все знаходять американці в окремих представників цієї молоді.

Отже надія є! Балачки про порожнечу і бездумність виявляються скандально скороспілими. Лишається нашій молоді орієнтуватися на власні й чужі кращі приклади та, не ізолюючись від інших частин суспільства, витворити у своїм середовищі загальний рух по науку, освіту, професійний і громадський вишкіл. Це мусить бути не рух зарозумілих, нескромних балакунів, а пристрасна, систематична праця кожного окремого над собою за свої життьові і суспільні позиції та капіталізація того в громадському житті. Американське суспільство, яке найбільше любить ініціятивність та розумне застосовання енерґії і успіх, радо привітає кожного звитяжця. Воно вже голосно вітає „перших хоробрих".

На наших „перших хоробрих" мусить орієнтуватися вся маса молоді. Коли совєтський режим брав молодь у залізні шори й віжки, визначаючи точно її шлях, то у вільному світі ніхто такої „опіки" не дасть, бо людина — не домашня тварина. Тут треба самому обирати і шлях і засоби руху. Американські студенти в переважній більшості підчас вакацій та й навчання самі заробляють собі на прожиття й науку. Чому не може цього робити наша молодь? Може — і енерґійні та сміливіші вже так і роблять. Звільнившись од пасивности, й несміливости колишня підсовєтська молодь переганятиме інших, бо в ній затиснута до краю могутня пружина волі і жадоби до життя, пізнання, культури і творчости. Гете закінчив свого „Фауста" такими словами: „Лиш той життя і волі вартий, хто день-у-день іде за них на бій."

Коли наша з-під-совєтська молодь виявить активність і енерґію, вона помітить, що доля дала їй не тільки спеціяльно для неї призначені страшні труднощі, а й спеціяльно її становища переваги: знання не тільки одного світу, а й другого. Вона ж бо має залізну заслону позад а не поперед себе. Та це не тільки перевага, а й велика відповідальність перед собою, Україною і перед усім позасовєтським світом у теперішній вирішній боротьбі за майбутнє людини.

ТАКОЖ ЮВІЛЕЙ

30-го травня 1876-го року вийшов царський указ, зміст якого був такий: 1) не допустити в кордони російської імперії без спеціяльного дозволу головного управління в справах друку яких небудь книжок і брошур, виданих на малоросійському наріччю. 2) Забоорнити в імперії цією ж мовою друкувати і видавати оригінальні твори і переклади за винятком а) документів і історичних пам'яток, б) творів красного письменства, з тією умовою, що підчас друку історичних пам'яток треба дотримуватися правопису оригіналу, а в творах красного письменства не допускати жадних відступів від загально прийнятого російського правопису та щоб дозвіл на друк творів красного письменства не давався інакше, як після розгляду рукописів у головному управлінні справ друку. 3) Забороняти також різні театральні вистави й виклади українською мовою, як і друкування цією ж мовою текстів до нот.

Слідом за забороною української культури посипались арешти і заслання українців. Словом стара і до нудоти повторювана російська історія.

Тому, що тодішня російська інтеліґенція не зареаґувала на це варварство царату якими небудь помітними засобами, ми дозволимо собі до вище поданих фактів прилучити, як рідний їм, ще один. Проф. М. Карпович пише у Ню Лідер (за 11-те червня ц. р.), що царська дипльоматія й політика мало відрізнялася від західно-европейської, і що „відсутність 'імперіяльної свідомости' серед російської інтеліґенції — це факт". Ми б радили шановному авторові (який своїм фахом — історик і перевірювач історичних фактів) написати розвідку про згаданий царський указ та про те, як до нього поставилась основна маса ніби то „неімперіялістичної" російської інтеліґенції. Це ж бо ювілей не української, а російської місії. Як раз на цей ювілей припали рясні виступи шановного історика про відмінність „сталінізації" від російської традиції. Ця традиція воїстину така висока, що навіть Сталін не здолав її перевищити.

Отже має рацію і має з чого гордитися проф. Карпович.

Роза Фелд

ЗЕМЛЯ СПИТЬ

2

Кожного вересня Лем Ґайлорд випорожнював частину склепу на виставку ярини, що виросла з насіння купленого в нього. Три фармери були суддями, а нагородою — щось із склепу вартістю до п'яти долярів. Я поміг Марії вибрати і завезти до Лема її ярину, що була велика добірна і кожному, хто вирощував ярину, принесла б честь. Капуста — величезна брила крихких зелених листків, туго збитих довкола білої середини. Марія помила її під помпою, потім принесла вишивану серветку. „Це на приняття, — пояснила вона — але це гарно виглядає під капусту, я так і покажу". Коли ми були готові їхати до Лема, я пригадав собі, що Маріїна ярина не має картки. Я хотів написати „Марія Возек" але вона сказала: „напишіть тут „Фамілія Возек".

Лем широко розкрив сині очі, коли клав кошик на ляду. „А гарно, ні?", спитала Морія. „Та це просто чудо!" сказав Лем.

Ціле місто було в суботу пополудні на виставці. Склеп Лема був повний і була сердешна сусідська атмосфера. На лядах, покритих зеленим папером, лежали експонати. Різнородні фарби мінялися веселкою, починаючи з делікатно зелено-білої салєри, до темного тону червоних буряків. То Америка, подумав я, дивлячися на плоди терпеливої тяжкої праці, на замозолені руки, вітром загорілі, усміхнені обличчя.

Перша черга прийшла на кукурудзу. Мовчанка запанувала коли судді радились про величину, вагу, кольори. Радісні вигуки вибухали, коли Лем проголошував премію і нагороджений виходив наперед.

Пішла черга на гарбузи, картоплю, фасолю й моркву.

Шість власників капусти ставали до змагання, але було ясно з самого початку, що вибір буде лиш між Маріїною капустою та капустою Ганка Менкальфа. Хвилина росла в напруження — здавалося, що різниця була лише у вазі. Судді стиха сказали щось Лемові. З широко усміхненим обличчям він підніс руку. „Ця відзначена і нагороджена капуста належить „Фамілії Возек". Він читав картку. Прізвище звучало чутно після Едвардс Гопкинс і інших типових єнкі-прізвищ. Я почув сміх і оплески. „Хто це „Фамілія Возек"? хтось з гурту спитав.

„Ніхто не чув про таких". Сміх зростав... „Це ті чужинці на фармі Стеббинса" — відповів жіночий голос.

Я обернувся, щоби побачити, хто зробив таке зауваження. То була жінка Ганка Менкалера. Запанувала мертва тиша у склепі. Тоді Г. Менкалф почав: „Я хотів би сказати дещо. Я думаю, що моя жінка не розуміла правильного вирощування капусти. Я не думаю, що вона хотіла образити, вона тільки була розчарована... Але я скидаю капелюха перед кожним, хто вміє виплекати таку капусту як та, а ще на такій землі як Стеббинса".

Хтось почав плескати в долоні, а за ним кожна пара рук робила те саме. „Я хочу сказати, продовжував Менкалф, тут нема нічого смішного, коли фамілія працює разом. Мій син Дан помагає мені і все помагав, того нема чого стидатися. Цей край збудований спільною працею родин... разом ми називаємо їх піонірами. Я думаю, що фамілія Возек добра американська родина. Я гордий з таких людей".

Знов були оплески, цим разом на переміну з кашлем і витиранням носа. Лем стукав об стіл, закликаючи до порядку.

„Я не міг би ліпше сказати, звернувся він до Марії, — а тепер мисис Возек, ви і ваша родина, що ви вибираєте за нагороду?"

Голос Марії був придавлений і сирий. „Я хотіла б санки для моїх дітей, щоби бавилися ту зиму". —

З англійського переклала
ОЛЬГА РЕЩИТИЛО

Л. І.

НАШІ ДІТИ

(З матеріялів, надісланих до ОУЖ Америки)

Щоб перейти від теоретичних тверджень про значення виховання і доросту для нашої еміґрації та для української справи до практичних якихось заходів, ОУЖ Америки звернулося з закликом до матерів, поділитися з тими питаннями і труднощами, які зазнає кожна мати у стосунках з дитиною, щоб, проаналізувавши окремі випадки, можна б було зробити певні загальні висновки і пошукати загальних ліків на спільну хворобу.

На жаль, серед нашої еміґрації покутує ще таке поняття, що те, що робиться в родині, аж до злої поведінки дітей включно, — є родинним секретом, який треба зберігати якомога краще.

Тому на заклик обізвалося небагато жінок, і то більшість вважала за краще особистий зв'язок, розмови, ніж листовну відповідь, і кожного разу, коли підчас розмови треба було занотувати певні факти, такі мами просили в жодному разі не виявляти їхніх імен.

Ця зрозуміла обережність мами щодо репутації та гідности їхніх дітей зменшила число відповідей, і мала внаслідку деякі листи такого загального характеру, що тяжко видобути звідти ясну характеристику родинних відносин, ставлення батьків, характер і причину того, що дитина вибивається з-під родинного впливу.

Але в цілому, із одержаного досі матеріялу, можна встановити такі групи „трудних до виховання дітей":

1. **Одинаки.** Родина із трьох душ, де батько і мати працюють, а одна дитина — шкільного віку — лишається після школи сама в хаті і більшу частину часу проводить на вулиці, в оточенні товаришів, яких батьки переважно не знають і до яких не можуть промовити через незнання англійської мови.

Дуже часто намагаються батьки розв'язати цю проблему так, що один із них працює вночі, а другий вдень. Але це мало допомагає виховній справі, бо здебільшого саме мати іде на нічну працю, щоб мати змогу вдень провадити хату і господарку, варити їсти, прятати, обпірати родину. Навантаження фізичне таке велике, що вже сил не лишається для спокійної розмови з дитиною, і найбільше, що дитина чує — це „Не заважай, займися чимось! Та сядь спокійно хоч на хвилину!"

Одинаків взагалі дуже тяжко виховувати, бо вони здебільшого стають не об'єктом, що кориться родинному порядку, а суб'єктом, який тим порядком кермує. Примхливість, непослух і упертість надзвичайно легко стають переважаючими рисами дитячої вдачі. Коли ж після перебільшеної уваги, яку він мав у таборах, однак раптом відчуває себе ніби-то відсунутим кудись на задній плян, — в ньому пробуджується образа і він віддаляється від родини, висуваючи наперед тільки свою упертість, як помсту за те, що родина вже тепер його не цінинь, як раніше.

2. Діти, що відчувають свою вищість над батьками вже через те, що вони добре знають англійську мову, розуміють написи, вміють порозумітися в крамницях, — у той час як батьки у цьому всьому безпомічні, і — як дітям здається — одсуваються на задній плян. Спочатку така дитина сміється з того, як її батько говорить по-англійськи, далі вона починає соромитись його, а ще далі, — потроху віддаляється від родини і пригоди хлопців на вулиці стають для нього цікавіші і більш „свої", ніж родинні інтереси і життя.

3. Діти — жертви родинних сварок і розходжень. Виховання таких дітей взагалі дуже складна річ, бо дуже часто розсварені батьки починають спекулювати на тому, щоб перетягнути дитину на свій бік, роблять його суддею батька чи матері, верховним арбітром, який вирішує, з ким він хоче жити і т. д.

Дуже часто така дитина стомлюється від повсякчасних сварок, від того, що її роздирають між батьком і матір'ю, коли він любить їх обоїх, — і дитина починає прихилятися до вулиці, до групи товаришів з вулиці, які бавляться з нею, і ніби-то нічого від неї не вимагають. Звичайно, що це тільки на перший час: дедалі більше дитина починає підпадати під вплив „банди", і зрештою стає її слухняним членом і часом виконує з наказу тої „банди" такі речі, що батьки тільки дивляться в розпачі, не пізнаючи власної дитини.

Крім того, велику ролю у відштовхуванні дитини від батьків, у тому, що дитина втрачає пошану до них — відограє наш український комплекс меншевартости. Одна родина, що мешкає в Ню Йорку, на Давнтавні, на 4 Іст вулиці, заборонила хлопцеві признаватися на вулиці, що він українець. Мотиви: навколо ніби-то мешкають самі росіяни, а що більше, у них в домі живе якийсь росіянин, скандаліст і п'яниця, який кричить, що ніякої України нема і що як тільки він почує про якихось українців, то він з них шкуру поздирає.

Діставши наказ зректися українства на вулиці, хлопець (10 років) кілька тижнів майже не виходив з хати, потім якось завів знайомство з хлопцями, потім одного разу прийшов, сяючий, і приніс матері фінського ножа: „Тепер мамо, не бійся, як він нападе на нас, я його цим ножем одразу пришпилю".

А пізніше, коли батько за щось хотів вдарити його, хлопець показав уже цього ножа проти батька — як свій захист і оборону.

Мати питала, що їй робити. Справа була ясна — батьки мусять поводити себе так, щоб мати пошану дитини. Не можна говорити дитині про Україну, а потім казати їй ховатися з своєю національністю. До того ж батько для дитини — найвищий авторитет, всемогутній і всеуміючий, — і дитина не може з спокійним серцем і без гострого приниження бачити, що батько не може оборонити дитини від якогось п'яниці, — а велить йому для святого спокою зрекатися своєї національности.

Всі ці факти показують, що справа не так просто стоїть, що мовляв „діти в Америці розпустилися", „школа не виховує" і так далі. Все це так, але основне — це вплив батьків і їх виховання, на що у нас дуже часто нема часу і через те, що мусимо заробляти і через те, що стомлюємось, — але дуже часто і через те, що не розуміємо, що саме з дитиною робиться, які душевні переживання таїть вона в собі, — і як в такому разі на неї найкраще вплинути, щоб вона тягнулася серцем до родини, мала б в тій родині найбільшу радість, приємність, задоволення своєї гордости і в той же час мала б там змогу розвивати без перешкоди і тяжких ударів свою власну індивідуальність.

ОУЖ Америки не має на увазі провадити чисто наукові і теоретичні дослідження, але щоб знайти способи допомоги і ліку, треба зрозуміти хворобу, треба зрозуміти факти. І треба щоб тих фактів було більше, щоб висновки були дійсно вірні.

Тому ОУЖ Америки знову запрошує матерів і батьків описувати поведінку, ставлення, недомагання і трудноці, які вони мають в роботі з дітьми. Тільки тоді, способом пояснень, організації спільних доглядачок для дітей після школи, дитсадків для найменших, консультацію з представниками американської школи та виховниками, можна зробити щось для розв'язання цих проблем, які для окремої мами чи окремої родини часом стають непереборною перешкодою для виховання дітей.

Мами, що хотіли б писати тепер до ОУЖ, не мусять подавати свого імени і зворотної адреси, треба дати тільки точні дані про вік дитини, розвиток, родинні відносини і т. п.

Відповіді ОУЖ даватиме через пресу, а також у спеціяльних обіжниках, по які можна звертатись до ОУЖ кожній мамі. незалежно від того, чи вона має трудноці у вихованні дітей, чи у неї все йде добре.

Адреса:

United Ukrainian Women Organizations of America
P. O. Box 318, Cooper Station,
NEW YORK 3, N. Y.

СЕКРЕТНА СЛУЖБА СТАЄ ПОСТІЙНОЮ УСТАНОВОЮ на підставі закону, який отсе підписує президент Труман. Хоч вона існує вже 86 років, але законної підстави досі не мала. Умови роблено з року на рік.

В ЧОМУ СИЛА АМЕРИКИ?

Два основні мотиви спонукували мешканців усіх країв цивілізованого світу еміґрувати до Америки, а саме: шукання свободи і праці. Ці два чинники і лягли в основу сьогоднішньої Америки як першорядної світової потуги.

Кожна людина вже зі своєї природи любить волю. Кожне насильство над політичними чи релігійними переконаннями гамує розвиток духових та моральних сил людини, які вона мусить тратити на боротьбу з насильством, замість витрачати її на позитивну, творчу духову працю.

Основоположниками американської державности були переслідувані за свої релігійні переконання утікачі з Англії, т. зв. „пільґрімфадерс", що з початком 17 століття прибули на американський континент і тут заклали нову колонію. У конституції цієї колонії проголошують вони особисту свободу совісти та широких прав людини.

Виходили вони при тому із засади, що кожна людина родиться вільною й лишається рівною у своїх правах з іншими людьми.

У „Декляраціі Незалежності" з 4 липня 1776 р. маємо уже практичне здійснення ідеї прав людини й громадянина, що її видвигнув був французький раціоналізм: владу узалежнено тут від згоди усіх громадян, що підлягають даному урядові.

У дусі згаданої свободи й розвивалася дальша історія ЗДА, а їх сьогоднішня конституція — це удосконалення і пристосування засад проголошених у „Декляраціі Незалежности" з 1776 р. до сьогоднішних життьових обставин.

Другим важливим мотивом, що спонукував людей усіх інших континентів еміґрувати до Америки, це шукання праці та поліпшення умовин заробітку. Ці дві причини виробили в американських громадян охоту, а зокрема пошану до праці як такої — тобто до кожного роду праці, пошану, що рівної їй з трудом шукали б ми, н. пр., у цивілізації европейській.

Про вагу і значення праці для людини не приходиться тут говорити. Наведемо лише слова одного німецького ученого-економіста (Т. Піц), який каже: „Не тільки матеріяльний нестаток зобов'язує кожну людину до праці, але також і природа людини, яка тільки через працю може розвинутися до висот духово-обичаєвої особистості. Праця це життьова форма. Лише, як доцільно виповнена життьова форма, праця являє собою також честь і радість, а не тягар, що його нам наклададає життьовий нестаток".

Вище наведену думку про працю знайдемо в Америці у практичному житті. Тут вона становить щось давно для кожного самозрозуміле, те, що виповнює і становить форму життя кожного — і тільки так трактована та зрозуміла може вона дати найкращі господарські досягнення, що їх і має сьогоднішня Америка.

Доказом цього не тільки мілітарна сила цієї держави, але передусім незвичайно високий життьовий рівень навіть найбільш пересічного американця, що рівного йому ледви чи знайдемо у котрій небудь іншій державі.

А вже найяскравіше виявляються ці прикмети Америки у порівнянні із Совєтським Союзом, що хоч природними багатствами і кількістю населення дорівнює, а то й перевищує Америку, проте і до сьогодні стоїть за малими винятками на примітивній життьовім рівні, а в примусових таборах праці ув'язнює десятки мільйонів власних громадян.

Др. Лесько Іван

КЛЮБ ПРИЯТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ

Около 200.000 нових українських еміґрантів з Рідного Краю розбрелись від 1945 року по всіх країнах вільного світу, а передусім по Канаді, ЗДА, Арґентині, Австралії і ні. Підсилили вони давню нашу еміґрацію, яка тяжкою працею добилася тривкого становища і громадянства у нових країнах.

Разом з нею розбудовуємо українське національне й церковне життя. Тільки на одну, може й найважливішу справу ми трохи забуваємо, а саме на розбудову і поширення українського друкованого слова. Тому хочемо звернути увагу на подію, що її не можна поминути без особливого підкреслення її ваги для культурної ділянки української спільноти поза Рідним Краєм. Цією подією було створення періодичного книжкового видавництва у Вінніпеґу на весні 1950 р. під назвою: „КЛЮБ ПРИЯТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ". За діяльність видавництва відповідав відомий видавець Іван Тиктор.

Щоб надати „Клюбові Приятелів Української Книжки" ще ширшого громадського характеру, після довгих нарад з представниками нашого наукового і культурного світу, вирішено покликати до співпраці і співвидавництва в Клюбі якнайширші круги громадянства. Дня 25 травня 1951 року відбулися у Вінніпеґу Загальні Збори на яких основано видавничу спілку і до неї ввійшло видавництво дотеперішнього „Клюбу Приятелів Української Книжки", видавництво І. Тиктора і їхнє майно. Для нового видавництва прийнято назву „КЛЮБ ПРИЯТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ — СПІЛКА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ УДІЛАМИ". Осідок місто Вінніпеґ, Канада.

Українські культурні працівники тепер з тривогою стверджують що ми раз-у-раз більше відстаємо від загального поступу на книжково-видавничому полі. Ми маємо на еміґрації добрі письменницькі сили, але вони не можуть виявити себе, бо немає кому видавати їхні твори.

Мало хто досі на еміґрації ставив своїм завданням періодично видавати твори українського національного духа. Пресових видавництв на еміґрації маємо відносно багато, але книжкових видавництв немає.

І ось тепер цю прогалину починає заповнювати зорганізоване нове книжкове видавництво „Клюб Приятелів Української Книжки — спілка з обмеженою в і д повідальністю уділами". І саме тому слід радіти з приводу створення цієї нової господарсько-культурної станиці і підтримати її так морально, як і матеріяльно. Новозорганізоване в и д авництво не має ніякого партійного, групового, чи релігійного заформлення. Воно ставить своїм завданням служити виключно українській національній культурі.

Спілка „КПУК" має продовжувати започатковані досі видання (появилося вже 5 випусків Клюбу). Але крім того Спілка плянує видати великі монументальні конче потрібні твори, а саме: 1. Історію Української Культури, 2. Історію Українського Війська, 3. Географію України, 4. Всесвітню Історію.

На Загальних Зборах Спілки в дні 25 травня ц. р. вибрано такий склад керуючих органів: ДИРЕКЦІЯ: Видавець Іван Тиктор — голова, Роман Пашківський — заступник голови, д-р Роман Глинка — секретар, Мирон Левицький і Михайло Боровський — заступники. НАДЗІРНА РАДА: Проф. д-р Ярослав Рудницький, Степан Волинець, Степан Бріль.

Крім того покликано до життя в и д авничо-редакційну комісію, якої завданням є дбати про пляновість і доцільність видань Клюбу. А завданням реклямово-збутової комісії є опрацювати належне поширення видань.

Адреса Клюбу:

Ukrainian Book Club Co. Ltd.
834 1/2 Main St. Winnipeg — Canada.

П.

Микола Лисогір

член 286 відділу УНСоюзу, що покінчив студії в університеті в Індіянополіс і мав перебрати в Фарел Гай Скул в Шерон, Па. посаду інструктора фізичної культури, згинув наслідком нещасливого випадку при будові моста в МекДонелд, Огайо. Він був наймолодшим сином родини п. і п-ні Лисогірів з Шерон, Па. Ціла родина, родичі, шість братів і дві сестри, є в УНСоюзі. В Шерон Гай Скул був найкращим грачем копаного м'ячя, і то за ввесь час існування школи. Покійний споріднений з Осипом Лисогіром, заступником головного предсідника УНСоюзу.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з совєтської преси)

„РОЗМІННА МОНЕТА"

„Радянська Україна", орган київської ради міністрів, верховного совєту та ЦК КП(б)У, від 22. 5. вмістив урядове повідомлення такого змісту:

Уряд Польської республіки звернувся недавно до уряду СССР з просьбою обміняти невелику прикордонну ділянку Польщі на рівну прикордонну ділянку території СССР внаслідок економічного тяжіння тих ділянок до суміжних районів СССР і Польщі. Уряд СССР погодився з пропозицією. В результаті совєтсько-польських переговорів, що відбулися в Москві, був підписаний договір про обмін ділянками в районі Дрогобицької области УССР та Люблінського воєвідства Польської республіки. Договір підписали: від СССР міністр зак. справ СССР А. Я. Вишинський і від Польської республіки — заст. голови ради міністрів А. Завадський.

Стільки всього. До повідомлення, друкованого на другій сторінці, не подано ніяких уточнень, ні коментарів.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ЧЕСТЕР, Па.

Академія в честь С .Петлюри

Заходом та силами Т-ва „Самопоміч" влаштовано тут в дні 23 червня Свято-Академію в честь сл. п. великого творця української державності та її провідника, Симона Петлюри.

Свято відбулось в приміщенні Українського Католицького Горожанського Клюбу в присутності около 120 осіб.

Хоч програма свята була скромна, то однак усі її точки були виконані дуже майстерно та з великою підготованістю.

Вступну промову виголосив учасник наших визвольних змагань, п. Василь Коцюба. Бесідник змалював з великим знанням історичних подій ролю Петлюри в житті українського народу та його вплив на формування і розвиток політичної думки молодих поколінь. Апелем до праці, взаємної любови та сильної віри у воскресення Правди, закінчив бесідник свою промову.

Вокальну частину Академії заповнили виступи новозорганізованого хору Т-ва „Самопоміч", який відспівав під керівництвом п. В. Корчинського три пісні. Треба з великим признанням та об'єктивно підчеркнути, що всі три пісні (Вкраїно мати кат сконав; Видиш брате мій та Засумуй трембіто) були виконані дуже вміло, а зокрема перша пісня „Вкраїно мати" як своїм змістом, так і високотехнічним виконанням залишила миле враження.

Належить рівнож з великим признанням згадати про сольо-спів п. Ярослава Кушніра в пісні „Засумуй трембіто".

В програму свята входили ще дві декляміції, а саме „25 травня 1926 р." у виконанні п. М. Кичули та „Про Отамана Петлюру" у виконанні п. З. Кандюк.

Свято закінчено відспіванням національного гимну.

Дохід з добровільних жертв призначено на біжучі потреби Т-ва „Самопоміч". При кінці доводиться з жалем згадати про малу участь українського громадянства в тій імпрезі. Навіть не дописала нова іміґрація, а від неї, як політичної іміґрації, можна б вимагати, щоби розуміла, що їй треба бути на того роду народних святах. Цілком не дописала старша іміґрація, яка навіть не вислала бодай представників місцевих організацій.

Хай цих кілька слів не будуть докором тим, що занедбали свій національний обов'язок, а радше пригадкою, щоб на будучих таких всенаціональних святах не бракувало вже ані одного свідомого і національно думаючого українця.

В. С.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

„Ой не ходи Грицю...?

В Ню Йорку, 17 червня 1951, в залі св. Юра при 6-ій вулиці, відбулася вистава „Ой не ходи Грицю" у виконанні недавно зорганізованого УЗХ драматичного гуртка молодих аматорів. Дійсно, в колі цих молодих людей знайшлася більшість дівчат і хлопців, які перший раз виступили на сцені. Їх цікавило театральне мистецтво, але з тих чи інших причин вони не могли проявляти себе в тій ділянці. Тому можна зрозуміти, що так само, як не було легко виконувати ролю режисера (п. Мазуркевич) так само не було й тим, що виступали перший раз на сцені.

Мистецтво — це вияв душі людини, майстерне уміння відчути й передати те, що існує чи існувало колись (історичні драми, повісті), і то так, щоб спостерігач, чи в літературі читач, не лише зрозумів суть, але щоб відчування давало його душі вдоволення.

В цім напрямку була звернена праця режисера, що й залишилася не без успіху. Слід відзначити, що головні ролі, як: Маруся — Мисечко Надя, Галина — Свинoренко Галина, Устя — Ничипорук Людмила, Дарина — Кобилянська Тетяна, Гриць — Думенко Михайло, Хома — Яремчук Іван, виконано майже бездоганно. Головно, як говорити про Марусю — відчуття положення сільської дівчини, Галину — рухливість, сміливість на сцені й гарне виконання танку, Устю — віддання п'яної сільської жінки. В загальному треба сказати, що молоді аматори своєю грою віддавали, по їх можливостях свої ролі цілком добре, особливо, коли взяти до уваги невідповідні умовини праці. В дальшому вони осягнуть напевно ще більше, що й слід побажати.

Звичайно фахівець може мати до самого виконання, викінчення в деяких моментах свої практичні завваги, але назагал треба сказати, що молоді аматори прикладали надзвичайно багато зусиль і праці й за це публика нагородила їх гучними оплесками.

Лесь Вишневий

На Народний Фонд на 1951 Рік Зложили:

Ліста ч. 2

КАЛІФОРНІЯ:
Сен Франсиско: Маріянна й Омелян Мельники $20.

КОНЕТИКАТ
Гартфорд: Григ. Луцький $5.
Ню Гейвен: Т-во ім. А. Волошина (414 від. УНС-у) $25. По $10: Іван Голембйовський, Зенон Гарасимчук, Ізидора Кошак, Микола Кошак, Іван Лодинський, Конрад Пап, Ярема Попель, В. Рондяк. По $5: Іван Гутникевич, Микола Шайдецький.

ФЛАРИДА
Маямі Біч: Укр. Амер. Клюб $25.
Ст. Оґостин: По $10: Іванна Білан, Микола Білан.

ІЛЛИНОЙ:
Шикаго: 221 від. УНС-у $200. По $25: Братство св. Петра й Павла (220 від. УНС), І. Костреюк, Гр. Сенів. $20: Г. Паук з дружиною. По $15: І. Казанівський, М. Малащук, О. Паламар, Я. Стасула. По $10: Ю. Андрушко, М. Баран, В. Борис, В. Брагар, М. Халус, И. Чайковський, М. Гудз, І. Гафійчук, В. Кохан, І. Коцур, Д. Кошіль, П. Матвійців, В. Міхнюк, О. Пеляк, О. Плешкевич, М. Смітюх, М. Стецько, Р. Завадович, С. Фурчин. $7: Т. Гаванська. По $5: В. Сніданко, П. Зелізко.
Елмвуд Парк: М. Сипко $10.
Джоліет: Йосиф і Анастазія Кохан $25. І. Гірняк $5.
Медізон: Г. Коробей $10.
Піорія: По $10: Н. Коверко, П. Саламаха.

ІНДІЯНА
Іст Шикаго: Український Клюб Молоді (425 від. УНС) $20.
Гери: П. Дяченко $10.
Джефферсонвилл: І. Фур $15.

АЙОВА
Олбертситі: Г. Скірка $10.

КАНЗАС
Канзас Ситі: Бр. св. Володимира (323 від. УНС) $25. По $2: В. Феден, Д. Яремко, М. Левус. $1: В. Кондрук, Д. Кархут.

КЕНТОКИ
Лейкленд: д-р В. Касараба $10.

МЕРИЛЕНД
Балтимор: В. Сушко $20. Т. Шулька $15. По $10: В. Бойко, А. Чорній, М. Корнилів, А. Шулька, Д. Керничний. $6: Ю. Маньовська. По $5: О. Хархаліс, Марія Гаврилів, о. В. Маньовський, Меланія Стент. $3: Р. Більчак.
Сентрелвилл: В. Хлопік $10.
Куртис Бей: По $10: І. Тригубенко, О. Тригубенко.
Гарлок: Я. Грицак $5.
Покомовк Ситі: д-р Ю. Соневицький $5.

МАССАЧЮСЕТС
Лудлов: Т-во Франка (253 від. УНС) $10.
Меттапан: Ілля Чопик $10.
Вурстер: И. Зазуляк $10.

МІШІГЕН
Блумфилд Гиллс: д-р Задурович $5.
Дітройт: По $25: А. Дербавка, И. Гурський. По $10: В. Бабій, А. Бень, А. Блащук, В. Божик, М. Черіба, С. Хомин, І. Філяс, И. Філяс, П. Голей, А. Кісломед, І. Кость, О. Ковалишин, В. Ковалишин, В. Лащ, В. Малкович, М. Млиновський з дружиною, д-р С. Парфанович, д-р А. Перецький, К. Степко. По $5: В. Демчишин, О. Кахнер.
Ґренд Репідс: По $10: І. Богач, М. Гадзяцький, О. Гнилик. $5: В. Петрів. По $2: А. Мельничук, Г. Покровський, Р. Сасвич. По $1: В. Клюковський, Р. Верес.
Гемтремк: Укр. Демократичний Клюб $300. По $10: М. Бабій, И. Чайковський, С. Чайковський, С. і С. Гулявські, І. Крушельницький, І. Кульчицький.
Нюберри: По $10: д-р О. Банах, М. Міщенко.
Ровзвилл: В. Шанайда $25.

МІННЕСОТА
Міннеаполіс: По $10: А. Филипович, М. Прегар, К. Сольчаник.
Ст. Пол: По $10: К. Качмар, П. Качмар.

МІССІСІПІ
Комо: І. Різенко $10.

МІЗУРІ
Клайд: І. Миколаєнко $10.
Кірквуд: В. Непота $10.
Ст. Джозеф: 355 від. УНС $25.
Ст. Джозеф: 355 від. УНС $25.

МОНТАНА
Гелена: д-р Я. Мишковський $10.

НЮ ГЕМШИР
Менчестер: П. Ясіновський $10.

НЮ ДЖЕРЗІ
Аллендел: В. Гіль $10.
Атлантик Сіті: В. Краснопільський $10.
Картерет: По $10: В. Хомут, І. Маркович, І. Глущик.
Кронборі: І. Левицька $10.
Елизабет: Апостольство Молитви при Церкві св. Володимира $10. Р. Слободян з дружиною $50. По $10: І. Іваник, о. Л. Чапельський, Т. і М. Луняк.
Ґарфилд: А. Галушка $35. По $10: М. Попович, С. Попович, О. Ратушна, А. Ратушна, М. Ратушний.
Говбокен: І. Ризванюк $10. М. Білик $5.
Гілсайд: В. Федчишин з дружиною $10.
Ірвінґтон: Т-во ім. Грушевського (219 від. УНС) $25. М. Литвин $25. С. К. Боднар $10.
Джерзі Сіті: Чорноморська Січ (з вистави) $100. Об'єднані Укр. Організації (з Шевч. свята) $100. Д-р Л. Мишуга $75. Д. Галичин $75. По $50: Г. Герман, І. Ковальчик. По $25: С. Гладкий, Укр. Нар. Дім. $15: Яків Кулинич. $13: Ірина Павлюк. По $10: Бр. св. Михаїла (157 від. Провид.), Софрон Федів, И. Ґіббонс, Т. Гіль, І. Книш, Д. Кравець, С. Курлак, Л. Лапичак, Т. Литвиняк, М. Мілянович, Л. Мисевич, С. Салук, В. Сохан, 170 від. УНС. $5: П. Джиджора.
Лейквуд: І. Ґлорі $10.
Ню Брунсвик: Б. Котис $10. К. Котис і Софія $10.
Ню Гебдон: В. Федишин $10.
Нюарк: 28 від. Союзу Українок $100. І. Романишин $25. По $10: П. Бемко, А. Діберт, С. Федоровський, М. Оберишин, Т-во ім. Ольги Басараб, М. Величко, П. Золотарів. $5: І. Щербина.
Пассайк: По $10: А. Горбенко, П. Нанюк. По $5: О. Змага, Я. Горбенко.
Петерзон: По $10: М. Чухрай, І. Макаренко, З. Семенюк.
Перт Амбой: По $10: В. Божко, Л. Ратич, А. Ратич.
Плейнфилд: В. Дибайло $10.
Помптон Лейкс: О. Литвин $10.
Трентон: По $10: Ф. Калитчук, Я. Лабка.
Юніон: А. Настюк $10.

(Далі буде)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Тов. ім. Івана Франка, від. 372, повідомляє всіх членів і членкиць, що місячні сходини відбудуться в суботу, 21. липня, в год. 7:30 ввечорі, в галі "Veteran War", при Washington Ave. Проситься всіх членів прийти і вирівняти свої місячні вкладки. Маємо теж інші справи до вирішення. — Управа: В. Д. Геча, предс.; В. Реновець, кас.; И. Ярема, фін. секр.; Ю. Лонишин, рек. секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Тов. Запорозька Січ, від. 117, подає до відома, що піврічні збори відбудуться в суботу, 21. липня, в год. 8. ввечорі, в церковній залі при 7-ій вул. Обовязком кожного члена явитись на ці збори, бо є важні справи до полагодженя. Також буде звіт за 6 місяців з контролі книжок. Просимо членів розібрати свої дивіденди. Отсим даю до відома всім членам, що моя адреса змінена і тепер є така: Nicholas Chudakewich, 1043 Ave. St. John, Bronx 55, N. Y. Tel. CY 2-3149.

ВІЛКС-БЕРІ, ПА. — Місячні збори Бр. св. О. Николая, від. 99, відбудуться в неділю, 22. липня, зараз по Сл. Божій, в парафіяльній галі. Проситься всіх членів прийти на збори, а довгуючих членів проситься вирівняти свої залеглости. — П. Герман, секр.

САВТПОРТ, КОНН. — Тов. ім. Т. Шевченка, від. 84, подає до відома всім членам, що піврічний мітинґ відбудеться 22. липня точно в год. 4-ій пополудні в галі У. Н. Дому, 279 Кінґс Гайвей Вест. Проситься всіх прибути на час і полагодити справи, які будуть на деннім порядку. — За уряд: Ф. Гувера, пр.; М. Сендзік, кас.; П. Дудко, секр.

ЙОНҐСТАВН, О. — Тов. ім. О. Басараб, від. 348, повідомляє своїх членів, що піврічні збори відбудуться в суботу, 21. липня, в год. 7-ій ввечорі, в церковній салі при Райн Евеню. Проситься всіх членів прибути на ці збори і вислухати звіту секретаря і касієра. Є теж багато справ до вирішення, а тому Ваша присутність конечна. — За уряд: В. Дубас, предс.; И. Стахура, кас.; М. Періг, секр.

ГАРТФОРД, КОНН. — Збори відділу ч. 277 відбудуться в неділю, 22. липня, на церковній галі, зараз по великій Сл. Божій. Уряд просить всіх членів явитись і заплатити вкладки. — За уряд: В. Дерлиця, предс.; А. Стефанів, фін. секр.

ПАЛМЕРТОН, ПА. — Бр. св. О. Николая, від. 369, повідомляє всіх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 22. липня, точно в год. 4. пополудні. Проситься членів прибути на збори і заплатити свої місячні вкладки на зборах. Є також й інші важні справи до вирішення. — За уряд: М. Куба, секр.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА"

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 9. липня 1951 р., помер член Бр. св. Арх. Михаїла, від. 243 У. Н. Союзу з Вест Пулман
ПЕТРО ШЕМЕРДЯК
Покійний походив з міста Старий Самбір, Зах. Україна. До Союзу вступив в 1924 році Полишив дружину Катерину, синів Володимира й Лева, дочки Марію, Ольгу і Стефанію та 4 внуки. Похорон відбувся 12 липня на цвинтар Holy Sepulchre Cemetery.

Л. Білик, секр.

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п. ВОЛОДИМИРА КОТОВИЧА
отамана УГА, довголітнього голови Музичного Інституту ім. Лисенка та голови Учительської Громади в Стрию,
— відправиться —
в українській католицькій церкві св. Николая при 24 і Паплер вул. Филаделфія, Па.
в четвер, 19. липня, в год. 9-тій рано, поминальна
СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
ДРУЖИНА, дочки: Наталія КОТОВИЧ та Ірина СТАРОСОЛЬСЬКА і внук Володимир СТАРОСОЛЬСЬКИЙ

• РОЗШУКИ •

ПОШУКУЮ свого рідного тата МАЦЕНКО ІВАНА зі села Завоє, повіт Санок. Він виїхав до Америки в 1910 році. Хто знав би про нього або він самий прошу зголоситись:
Macenko Stefan
Mansfield Farms, Studley, Va

ПОШУКУЮ Марту Брощак з дому Колюга, Вубщанів, Зборів. — Тепер має находитися в Америці. Хто би знав про неї або сама, прошу зголоситись до: Tekla Buzan — Middleburg, N. J.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

ТАРЗАН, ч. 2634. Потенційна їжа

Азаріяни гнали свою здобич вздовж стежки аж поки вони не прийшли до обведеного частоколом загону.

„Тут нема м'яса на їхніх кістках" сказала одна жінка, щіпаючи Доріс. „Вони досить скоро потовстіють" сказав сміючись мужчина.

„Коли вони нас їстимуть?" запитав Тарзан найближчого в'язня. „Тоді, коли ми будемо такі товсті, щоб задовольнити їх" відповів той.